

ראב"ע המסורות אם היא מלה אחת ואם³⁵ שתיים. והקרב הארוך שהיא שתיים וסמיכת השם³⁶. כמו: "כהררי אל" (תהלים לו ז)³⁷. ושייך "שלהבת" שורש³⁸, וכמוהו: "להבת שלהבת" (יחזקאל כא ג), והנה היא מלה מורכבת מארבע אותיות.

35 = או. 36 והנראה לי שהיא שתי מלים: שלהבת יה, והמלים סמוכות בלבד ולא מילה אחת. 37 'הררי אל', הוא ביטוי לחזק ועוצם ההרים. כמו כן 'שלהבת יה' הוא ביטוי לחזק השלהבת.

רלב"ג שיחתום בו האדם כאשר ירצה, כן תהיה היא אליו מוכנת תמיד במה שתוכל לחתום אליו מאלו הצורות הדמיוניות²² אשר יצטרכו אליו²³. ואמרה - נותנת סיבה 22 המוחשים שעובדו בכח המדמה. 23 להטביע בו את רשמי המוחשים.

ר"א שתפילין קשורים כנגד הלב, שנאמר: "קשרם על כהן צדק לבך" (משלי ו כא)¹¹, ולכך סמך: **רשפיה רשפי אש וגו'**, כמו שמפרש בגמ'¹²: "אלו פושעי ישראל קרקפתא דלא מנח תפילין". ולכך¹³ **"אש"** ימים מניחין תפילין בשנה, מן שס"ה ימים תסיר ס"ד: נ"ב שבתות, וימים טובים י"ב עם ט' באב¹⁴, נמצא שגיהנם שולט **"אש"** ימים בשנה בלא שבתות וימים טובים¹⁵ ששובת, וימי הנחת תפילין מציל מהם¹⁶. אך פורים נושאים תפילין בהשכמה, אך לא כל היום, כדאמר¹⁷ "חייב אדם לבסומו" וכו'¹⁸. וכן פ' כמו שפירשו רבותינו¹⁹: "ט' באב מניחין תפילין בשעת התפילה, לפי שהוא אבילות ישנה²⁰, ואין אבל פטור

11 ע' ברכות יג ב שלמדו זאת מפסוק אחר. 12 ראש השנה יז א. 13 כן כתב רבינו גם בפסקיו (פסק תקפא עמ' תעד). 14 אף שיש ארבעה עשר (ארבעה בפסח, ארבעה בסוכות, שניים בשבועות, שניים ברי"ה, אחד ביום כיפור ואחד בתשעה באב) שניים מהם נבלעים בשבתות. ראה לעיל ז י. 15 מבואר ברבי רבינו שאין גיהנום ביו"ט, וכן מבואר בזהר פר' תרומה דף קנ ע"ב, אבל המדרכי בפסחים [מהדורת מכון ירושלים עמ' קסד] כתב: "דאיאת בפסיקתא: אמר רבי אפטוריקי אור של גיהנם שובת בשבת ובראש חדש וכו', וכן כשחל יו"ט במוצאי שבת אין אומרים אותו, אע"ג שחזרות לדינם ביו"ט וכו' מ"מ אין לאומרו מפני כבוד יו"ט כדי שלא לפרסם הדבר

מצודת מלהסיר אהבתי ממך, ולכן מהראוי שלא תסיר אהבתך יוד ממני. והנמשל הוא לאחרים עם המשל. **קשה בשאול קנאה** — הקנאה הוא דבר קשה כהירידה אל השאול. וכאילו תאמר בזה, אם תסיר את האהבה להפרד עוד ממני, מאוד יקשה עלי הקנאה בראותי הנערות בנות גילי יושבות תחת בעליהן ומתענגות, ואני אהיה כדודה וגלמודה. והנמשל הוא לומר, אם עוד אשב בגולה, יקשה עלי הקנאה בראותי כל האומות יושבים בארצם בטח ושאנן ואני אהיה גולה וסורה. **רשפיה רשפי אש שלהבתיה** — גחלת האהבה היא כרשפי אש

וכשלהבת גדולה. רוצה לומר אהבתי אליך שמורה לעולם, כחמימות הגחלת המתקיימת זמן מרובה. וגם היא חזקה כלהבת אש גדולה השורף בחזקה. והנמשל הוא לאחרים עם המשל.

מקום לשון אחיזה הלב לנקום נקם [אינפרטמנ"ט רש"י בלעז]¹². **אש שלהבת יה** — רשפים של אש חזקה הבאה מכח שלהבת של גיהנם¹³. טעם הזקף גדול הנקוד על רשפים מלמדנו על תיבת "אש" שהיא דבוקה לשלהבת יה, לומר: אש של שלהבת יה.

12 ראה רש"י במדבר יא כט, כה יא. 13 ראה תרגום.

וכגון: "מאפליה" (ירמיה ב לא)⁵. וכגון: "גבור ציד רי"ד לפני ה'" (בראשית י ט)⁶ וכגון: "צדקתך כהררי אל" (תהלים לו ז) וכגון: "עיר גדולה לאלהים" (יונה ג ג) וכגון: "ותהי לחרדת אלהים" (ש"א יד טו).

5 ארץ אפל, ולהגדיל האפל סמך אותה למילת י-ה. וכן "שלהבת-יה" וכו' - רד"ק שם. וע' ברד"ק בראשית א ב. 6 וכ"כ רד"ק שם.

מן התפילין רק יום אחד בסוף פרק הישן²¹. ויש ר"א פוסקים שאין להניח תפילין בט' באב לפי שנאמר: **השליך משמים ארץ תפארת ישראל** (איכה ב א)²². **אהבה** — זו תורה, לפי שנדרשת **"באהבה"**²³, כדתניא²⁴: "בי"ג מידות התורה נדרשת". וישראל בני אבות שיש י"ג אותיות בשמותן, וזהו שאמר הכתוב: "עם זר' יצרתי לי" וגו' (ישעיה מג כא), ואומר: "עם זר' קניתי" (שמות טו טז), וכן: "גוי א'ח'ד'" (ש"ב ז כג), ושמו הק': "א'ח'ד'" (זכריה יד ט), ולכך לא נברא יצר טוב באדם עד י"ג שנים²⁵, שנאמר: "ימים יוצרו ולא א'ח'ד' בהם" (תהלים קלט טז) - "יצרו" כתיב.

שחזרות לדינם ביו"ט" [עיי"ש בהערה]. וע' בשדה אליהו ר"ה טז ב מה שהביא מביאור הגר"א על סדר עולם פ"ג דמשמע שאין ביום טוב גהינם. 16 וכ"כ מהר"ם פאפרש מגורי האר"י במאורת נתן [מערכה ש אות ט]: "ש"א ימים מניחין תפילין, ולכן אש אוכלת למי שאינו מניחם". 17 מגילה ז ב. 18 ע' עירובין סד א: "שיכור לא יתפלל". 19 ע' שיטות הפוסקים בזה בטור ושו"ע אר"ח סי' תקנא. 20 ע' יבמות מג א. 21 סוכה כה ב. 22 ודרשו באיכה רבתי (ליתא לפנינו): זה טלית ותפילין — מרדכי תענית רמז תרלו. 23 "אהבה" בגימטריא: י"ג. 24 ספרא ברייתא דרבי ישמעאל פ"א. ובגמ' סנהדרין פו א. 25 אבות דר"נ פט"ז ה"ב.

קשה בשאול קנאה — בלבנו המקנא על דבר כבוד ספורנו שמך. **רשפיה** — בלבנו כאש בוערת עצורה בעצמותינו.

(מח). **שלהבת יה** — שלהבת, הוא ענין להב. כמו: **מצודת "תיכש שלהבת"** (איוב טו ל), ורוצה לומר: להבת אש צי"ן גדולה. כי כן דרך המקרא כשרוצה להגדיל דבר מה, סומכו למלת השם. וכן: "ארץ מאפליה" (ירמיה ב לא), ורבים כמוהו.

וכשלהבת גדולה. רוצה לומר אהבתי אליך שמורה לעולם, כחמימות הגחלת המתקיימת זמן מרובה. וגם היא חזקה כלהבת אש גדולה השורף בחזקה. והנמשל הוא לאחרים עם המשל.